

saa skulde man straks anstrenge sig ganske anderledes. Naar jeg siger dette, er min Mening dermed at anklage Samfundet.

Jeg skal ved et konkret Eksempel illustrere, hvad det betyder, at man ikke sætter samme Pris paa de sunde Mennesker, som man sætter paa de gode jyske Hingste, og ikke er lige saa varsom overfor den Fare, det usunde Menneske er for Samfundet, som man er i Hesteavl og andet Husdyrbrug, naar det drejer sig om et Individ, der er farligt som Avlsdyr. Der eksisterer en europæisk Familie, som Lægevidenskaben kalder Zéro, d. v. s. Nul. Den stammer fra en Møllejejer, der døde i 1639. I hans Æt giftede man sig i nogle Slægtled med nervøst belastede Personer, og da der var gaaet nogle Slægtled, talte Slægten 4 Alkoholister, 5 Forbrydere, 7, der baade var Alkoholister og Forbrydere, 16, der led af Aandssvaghed, Sindssyge eller Idioti, og 30, der var vagabonderende og ude af Stand til Selvforsørgelse. Man har et ganske lignende klassisk Eksempel fra Amerika, nemlig en enkelt belastet Kvinde, som blev Ophav til 709 Efterkommere. 76 af disse var professionelle Forbrydere, 142 Vagabonder, 180 fattigunderstøttede, 64 Fattighusboere, og af de kvindelige Personer i denne Æt var de $\frac{3}{5}$ prostituerede. I det 5te Slægtled var samtlige Individer Forbrydere eller prostituerede.

Ud fra disse Kendsgerninger, som jeg har bestræbt mig for at meddele saa kortfattet, som det var mig muligt, vil jeg igen spørge den højtærede Justitsminister, om han ikke vil være villig til at spørge Sundhedsstyrelsen, om den kan anvise rationelle Foranstaltninger til Formindskelse af de nævnte Samfundsonder, især hvor Arvelighed er en væsentlig medvirkende Aarsag, eller om Sundhedsstyrelsen vil foreslaa Spørgsmaalet henvist til en særlig, sagkyndig Kommission.

Derefter vil jeg rette et Par Spørgsmaal til den højtærede Undervisningsminister. Det vilde nemlig være meget forkert, om man af Omsorg for de unormale forsømte de normale. Det forekommer det mig man gør i meget høj Grad. Vi lever i vort Land paa den meget smukke, men ganske falske Forestilling, at det danske Folk staar særlig højt med Hensyn til Skolevæsen. Vi har haft et Forspring for de øvrige Kulturfolk, det var, da vi i 1814 fik den store Anordning om Skolevæsenet. Vi lever stadig højt paa denne Anordning og bilder os ind, at vi endnu er et af de førende Folk. Det er saare langt fra. Vi er distancerede af

de førende Kulturlande med Hensyn til Opdragelsens Fortrinlighed. Nu ved jeg nok, at det er meget vanskeligt at komme ind paa en Lovgivning paa disse Omraader i Øjeblikket, hvor man ikke kan udkaste et Spørgsmaal, som — selvfølgelig — sætter Sindene stærkt i Bevægelse hos de forskellige Partier paa Rigsdagen, men det forekommer mig dog, at den høje Rigsdag kunde gøre noget Arbejde, som kan gøres paa forholdsvist neutral Grund. Derfor vil jeg spørge den højtærede Undervisningsminister, om Ministeren i denne Samling agter at forelægge det Lovforslag, han forelagde i Fjor, eller et andet Forslag vedrørende Nedsættelse af en Seminariekommision. Der er en ganske overordentlig stærk Trang til en Forbedring af de danske Seminariers Undervisning. Denne er i høj Grad antikveret. Jeg har selv været Seminarielærer i flere Aar, og jeg kan ikke betegne Tilstanden bedre end ved et enkelt lille Træk fra et Lærermøde en Gang i Seminariet. En Kollega i Lærerkoret, en meget fremragende og dygtig Kollega, klagede paa dette Lærermøde over, at Seminaristerne i den korte Tid, de var paa Seminariet, skulde have saa meget proppet ind i Hjernen, at der ikke var Tid til at lære dem at undersøge selv. De lærer ikke at iagttage ordentligt selv, de lærer ikke at tænke selv, de faar endnu meget mindre nogen Anledning til at udfolde Initiativ. Hvorledes i Alverden skal en Lærerstand, som man har forsømt at opdrage paa de fundamentale Punkter, kunne gaa ud og undervise fyldestgørende i Skolen? Det kan ske, hvor der er geniale Begavelse, (som trods det herskende System og bryder det, men alle de, der gaar ind i det herskende Systems Gænge, bliver paa Grund af selve vore Seminariers Beskaffenhed med Nødvendighed mindre dygtige Lærere, for at bruge et mildt Udtryk.

Jeg vil dernæst spørge den højtærede Undervisningsminister, om han ikke vil forsøge ved Forhandling med Partierne at faa opnaaet, at der nedsættes en stor Kommission til at tage hele vort Opdragelsesvæsen op til samlet Overvejelse. Det er i sit Væsen — jeg taler her kun om de rent pædagogiske Sager — i Virkeligheden ganske gammeldags. Thi de Egenskaber og Evner ved et Menneske, som det daglig drejer sig om — det viser det fredelige Liv hver Dag, og det viser frem for alt Krigen for den, der véd at vurdere den pædagogisk — de Egenskaber og Evner bliver ikke kultiverede i vor Opdragelse. Vor Opdragelse er skaaret